Nr. 8. **Warszawa, dnia 15 lipca 1931 r.** **Rok XIV.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł**

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20

Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Senatorska Nr. 12. Telef. 696-87.

TREŚĆ:

I.

Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 8 lipca Nr. 58 Rok 1931

Poz. 475. Oświadczenie rządowe z dnia 23 czerwca 1931 r. w sprawie nowego tekstu załącznika I do konwencji międzynarodowej o przewozie towarów kolejami żelaznemi, podpisanej w Bernie 23 października 1924 r.

z 9 lipca Nr. 59 Rok 1931

Poz. 476. Układ pomiędzy Polską a Niemcami w sprawie rybołówstwa na bieżących i stojących wodach granicznych, podpisany w Berlinie dnia 10 grudnia 1927 r.

Poz. 477. Oświadczenie rządowe z dnia 28 maja 1931 r w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych układu pomiędzy Polską a Niemcami w sprawie rybołówstwa na bieżących i stojących wodach granicznych, podpisanego w Berlinie dnia 10 grudnia 1927 r.

Poz. 478. Układ dodatkowy do konwencji handlowej pomiędzy Rzecząpospolitą Polską i Cesarstwem Perskiem z dnia 19 marca 1927 r., podpisany w Warszawie dn. 4 listopada 1930 r.

Poz. 479. Oświadczenie rządowe z dnia 13 czerwca 1931 r. w sprawie notyfikacji Rządowi Perskiemu ratyfikacji dokonanej przez Prezydenta Rzeczypospolitej układu dodatkowego z dnia 4 listopada 1930 r. do umowy handlowej między Rzecząpospolitą Polską a Cesarstwem Perskiem, podpisanej w Teheranie dnia 19 marca 1927 r.

Poz. 480. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 6 lipca 1931 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach i urzędach państwowych.

Poz. 481. Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 30 czerwca 1931 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa w sprawie zmian w regulaminie przewozowym dla bezpośredniej niemiecko-polsko-sowieckiej komunikacji towarowej.

z 13 lipca Nr. 60 Rok 1931

Poz. 482. Konwencja Konsularna między Polską a Rumunją, podpisana w Bukareszcie, dnia 17 grudnia 1929 r.

Poz. 483. Oświadczenie Rządowe z dnia 9 czerwca 1931 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych konwencji konsularnej między Polską a Rumunją, podpisanej wraz z protokółem końcowym w Bukareszcie, dnia 17 grudnia 1929 r.

Poz 484. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 czerwca 1931 r. w sprawie likwidacji Państwowych Zakładów Przemysłowo-Szkolnych dla inwalidów w Piotrkowie.

Poz. 485. Rozporządzenie Ministrów: Reform Rolnych i Sprawiedliwości z dnia 30 maja 1931 r. w sprawie zmian w rozporządzeniu wykonawczem do ustawy o scalaniu gruntów.

Poz. 486. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 maja 1931 r. o zmianie niektórych postanowień rozporządzenia z dnia 28 sierpnia 1930 r. o wydawaniu z aptek środków lekarskich.

Na podstawie art. 2 p. 13 i art. 10 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr. 63, poz. 371), § 7 ustawy o unormowaniu ustroju aptekarstwa z dnia 18 grudnia 1906 r. (austr. Dz. U. P. z 1907 r. Nr. 5) oraz §§ 1 i 2 rozdziału III niemieckiej ustawy aptekarskiej z dnia 11 października 1801 r. zarządzam co następuje:

§ 1. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 sierpnia 1930 r. o wydawaniu z aptek środków lekarskich (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 6, poz. 30) ulega następującym zmianom:

1) W ustępie drugim § 3 po słowach: „... pismem czytelnem" dodaje się słowa: „atramentem względnie ołówkiem atramentowym";

2) § 20 otrzymuje brzmienie następujące:

„Wszystkie, wydawane z aptek czy to na recepty, czy w odręcznej sprzedaży, środki powinny być oznaczane wyłącznie firmą apteki wydającej.

Wydawane z aptek w opakowaniach oryginalnych specyfiki i środki, niebędące wytworem apteki wydającej, powinny być oznaczone również firmą tej apteki".

3) Ustęp 1 § 29 otrzymuje brzmienie następujące:

„Apteki obowiązane są wydawać wszelkie środki lekarskie o każdej porze dnia i nocy".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 487. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 23 czerwca 1931 r. o wprowadzeniu czasu ochronnego dla rysi.

Na podstawie art. 51 ust. 2 pkt. e) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 r. o prawie łowieckiem (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 934) postanawiam co następuje:

§ 1. Zabrania się polować na rysie w czasie od 15 stycznia do 15 grudnia każdego roku (czas ochronny).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do dnia 15 grudnia 1934 r.

Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy wydane w przedmiocie rozporządzeniem tem unormowanym.

Poz. 488. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 16 czerwca 1931 r. o wprowadzeniu w życie na niektórych obszarach Państwa ustawy z dnia 28 października 1925 roku o nadzorze państwowym nad buhajami.

Poz. 489. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 16 czerwca 1931 r. w sprawie ustalenia okręgów hodowlanych.

Poz. 490. Obwieszczenie Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 15 maja 1931 r. o sprostowaniu błędów w rozporządzeniu Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 7 marca 1931 r., rozciągającem przepisy policyjno-budowlane dla gmin miejskich na niektóre osiedla gmin wiejskich na obszarze województwa lubelskiego.

Poz. 491. Obwieszczenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 21 maja 1931 r. o sprostowaniu błędów w rozporządzeniu Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 26 marca 1931 r. w sprawie zleceń pocztowych w obrocie wewnętrznym.

z 15 lipca Nr. 61 Rok 1931

Poz. 492. Konwencja między Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Rumunji, dotycząca ułatwień w małym ruchu granicznym polsko-rumuńskim, podpisana w Warszawie dn. 7 grudnia 1929 r.

Poz. 493. Oświadczenie Rządowe z dnia 4 czerwca 1931 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych konwencji między Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Rumunji o ułatwieniach w małym ruchu granicznym polsko-rumuńskim, podpisanej w Warszawie dn. 7 grudnia 1929 r., wraz z protokółem dodatkowym, załącznikami A i B, wzorami Nr. 1 i Nr. 2 i protokółem podpisania.

Poz. 494. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 22 czerwca 1931 roku o ustaleniu cen sprzedażnych wódki czystej monopolowej o mocy 35°.

Poz. 495. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 22 czerwca 1931 r. w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej.

Poz. 496. Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 30 czerwca 1931 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Sprawiedliwości, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa o zmianach i uzupełnieniu „Regulaminu przewozu osób, bagażu i przesyłek ekspresowych na kolejach żelaznych".

Poz. 497. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 1 lipca 1931 r. w sprawie przyznania prawa do zasiłków częściowo zatrudnionym robotnikom niektórych zakładów pracy w województwach: śląskiem, kieleckiem i lwowskiem.

Poz. 498. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 23 czerwca 1931 r. w sprawie wykonania niektórych postanowień ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o stosunkach służbowych nauczycieli w odniesieniu do nauczycieli szkół rolniczych podległych Ministrowi Rolnictwa.

II.

Przedruki z Monitora Polskiego.

z 1 lipca Nr. 148 Rok 1931

Poz. 221. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Bronzowego Krzyża Zasługi.

z 2 lipca Nr. 149 Rok 1931

Poz. 222. Zarządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1931 r. w sprawie P. A. T.

z 3 lipca Nr. 150 Rok 1931

z 4 lipca Nr. 151 Rok 1931

z 6 lipca Nr. 152 Rok 1931

z 7 lipca Nr. 153 Rok 1931

z 8 lipca Nr. 154 Rok 1931

z 9 lipca Nr. 155 Rok 1931

Poz. 223 Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 224. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 225. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 226. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

z 10 lipca Nr. 156 Rok 1931

Poz. 227. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Niepodległości z Mieczami, Krzyża Niepodległości oraz Medalu Niepodległości.

z 11 lipca Nr. 157 Rok 1931

Poz. 228. Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 czerwca 1931 r. w sprawie zmiany nazwy gminy Brwilno w powiecie płockim, województwie warszawskiem.

Poz. 229 Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 czerwca 1931 r. w sprawie zmiany nazwy gminy Bobrowniki w powiecie kozienickim, województwie kieleckiem.

Poz. 230. Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 czerwca 1931 r. o zmianie nazwy gmin wiejskich Dylewo, Nasiadki i Wach w powiecie ostrołęckim, województwie białostockiem.

Poz. 231. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 4 lipca 1931 r. w sprawie powołania Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej dla ustalenia warunków pracy i płacy dla straży leśnej na obszarze województw: warszawskiego, kieleckiego, łódzkiego, lubelskiego i białostockiego na rok służbowy 1931/32.

z 13 lipca Nr. 158 Rok 1931

Poz. 232. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 6 lipca 1931 r. w sprawie wykazu rzeczoznawców, upoważnionych do urzędowego odbioru technicznego materjałów, używanych do budowy kotłów parowych.

Poz. 233. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Rolnictwa z dnia 9 czerwca 1931 r. w sprawie terminu wejścia w życie obwieszczenia Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Rolnictwa z dnia 22 stycznia 1931 r. o zmianie obwieszczenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 31 maja 1930 roku, wydanego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa, o wykazie instytucyj, za pośrednictwem których będą wyda-

wane zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu na bezcłowy wywóz szczeciny, włosia i sierści oraz o trybie postępowania przy wydawaniu tychże zaświadczeń.

Poz. 234. Obwieszczenie Komitetu Likwidacyjnego do spraw b. rosyjskich osób prawnych.

z 14 lipca Nr. 159 Rok 1931

Poz. 235. Wykaz długów Państwa i przez Państwo przyjętych gwarancyj finansowych na dzień 1 lipca 1931 r.

z 15 lipca Nr. 160 Rok 1931

Poz. 236. Obwieszczenie Komitetu Likwidacyjnego do spraw b. ros. osób prawnych.

Poz. 237. Obwieszczenie Komitetu Likwidacyjnego do spraw b. ros. osób prawnych.

Poz. 238. Obwieszczenie Komitetu Likwidacyjnego do spraw b. ros. osób prawnych.

III.

Przedruki z innych wydawnictw urzędowych.

Pismo okólne Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej Nr. 7044/0. V. z dnia 7 lipca 1931 roku w sprawie przydziału zegarków ociemniałym inwalidom wojennym.

Do

Panów Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej powierzyło w roku bieżącym Związkowi Stowarzyszeń Ociemniałych Żołnierzy Rzeczypospolitej Polskiej, za pośrednictwem Komisarjatu Rządu m. st. Warszawy, akcję przydziału na koszt Ministerstwa zegarków ociemniałym inwalidom wojennym.

W związku z tem anulując zarządzenie wydane pismem okólnem l. 5307/0. III. z dnia 14.VII 1926 r. Ministerstwo zarządza co następuje.

Podania inwalidów wojennych ociemniałych o przydział zegarków względnie o zamianę na nowe, powinny być wnoszone do władz administracyjnych I instancji, przy których istnieją Referaty Spraw Inwalidów Wojennych.

O ile podanie dotyczy przydziału zegarka, powinno zawierać oświadczenie, że inwalida zegarka dotąd nie otrzymał.

Do podania o zamianę zegarka należy dołączyć stary zegarek, o ile jest niezdatny do użytku.

Referaty Spraw Inwalidów Wojennych, na podstawie akt ewidencyjnych petentów, powinny poczynić na podaniach adnotacje dotyczące: 1) stopnia utraty zdolności do pracy, 2) związku przyczynowego utraty wzroku ze służbą wojskową i — przesłać podania właściwym Urzędom Wojewódzkim.

Urzędy Wojewódzkie, po powzięciu decyzji, kierują podania do Komisarjatu Rządu m. st. Warszawy, który wykonuje nadzór i kontrolę nad działalnością Związku Stowarzyszeń Ociemniałych Żołnierzy R. P. co do wymienionej wyżej akcji.

Do otrzymania zegarka mają prawo wszyscy ociemniali inwalidzi wojenni, których kalectwo (utrata wzroku) stoi w związku przyczynowym ze służbą wojskową i którzy zegarka dotąd nie otrzymali.

Do zamiany zegarka mają prawo ociemniali inwalidzi wojenni, którzy już posiadają zegarki przydzielone im przez Towarzystwo „Latarnia" w myśl pisma okólnego l. 5307/0.V.— o ile zegarki te są obecnie niezdatne do użytku, a znajdowały się w posiadaniu petentów nie mniej niż lat 3.

Zegarki, przydzielone obecnie przez Związek Stowarzyszeń Ociemniałych Żołnierzy mają służyć inwalidom przez lat sześć. Przed upływem tego terminu podania o nowe zegarki nie będą uwzględniane z wyłączeniem wypadków kradzieży, stwierdzonych wyrokiem, względnie postanowieniem sądu.

DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI

z 15 maja Nr. 9 Rok 1931

Okólnik Nr. 1609/II. GS/31 w sprawie opłacania kosztów konwojowania osób zarządzonego przez władze sądowe.

Do wszystkich władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Wobec powstałych wątpliwości co do opłacania kosztów konwojowania osób i rzeczy wyjaśniam, że w myśl § 7 rozporządzenia z dn. 25 czerwca 1929 r. o należnościach za konwojowanie osób i rzeczy oraz za przechowanie rzeczy (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 390), koszty konwoju *mają być opłacane zasadniczo z funduszów władzy, która zarządziła konwojowanie*, przepisy zaś ustępu drugiego i trzeciego wskazanego wyżej § 7, traktujące o wypłacaniu zaliczek przez najbliższy sąd grodzki, stanowią wyjątek w stosunku do powyższej zasady.

Władza więc sądowa, zarządzająca sprowadzenie aresztanta do swojej siedziby, powinna równocześnie przesłać odpowiednią zaliczkę na koszty konwoju, mianowicie pod adresem więzienia, w którem przebywa dany aresztant, względnie pod adresem sądu grodzkiego, jeżeli chodzi o transport osoby zatrzymanej w areszcie komunalnym lub w więzieniu przy sądzie grodzkim. Zaliczka w tym wypadku powinna być udzielona w wysokości, wystarczającej na opłacenie kosztów konwoju do siedziby władzy zarządzającej, która też przedstawiony jej przez konwojenta rachunek sprawdza, ustala należność i wypłaca resztę należności.

Jeżeli konwój wyrusza z siedziby władzy zarządzającej konwojowanie, władza ta winna udzielić zaliczkę, wystarczającą na pokrycie kosztów konwoju do miejsca przeznaczenia i zpowrotem. Konwojent najdalej dnia drugiego po powrocie winien przedstawić rachunek władzy, która zarządziła konwojowanie. Władza ta sprawdza rachunek, ustala należność i ewentualnie wypłaca resztę należności.

Koszty pierwszego dostarczenia, dokonanego z własnej inicjatywy Policji Państwowej do najbliższej władzy sądowej, pokrywane są z funduszów Policji Państwowej (ustęp końcowy art. 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 6 III 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 257). Przepis ten ma również zastosowanie w wypadku, gdy do najbliższej władzy sądowej organ policyjny dostawi osobę, aresztowaną na mocy listu gończego. Na koszty dalszego transportu najbliższa władza sądowa udziela zaliczkę, stosując przepisy ustępu drugiego, względnie trzeciego § 7 powołanego wyżej rozporządzenia z dn. 25 czerwca 1929 r.

Koszty konwojowania skazanego z aresztu komunalnego do więzienia, celem odbycia kary, mają być opłacane przez sąd zarządzający konwojowanie, mianowicie z kredytu na wydatki sądowe, natomiast koszty konwojowania skazanego z więzienia do właściwego więzienia również celem odbycia wymierzonej wyrokiem sądowym kary — będą opłacane przez więzienie, wysyłające więźnia, z kredytu na transport więźniów. Wydatki te zalicza się do kosztów wykonania kary.

Więzienie, z którego konwój wyrusza, wydaje żywność dla aresztanta na czas podróży.

Sprowadzanie aresztantów, osadzonych w więzieniu w innym okręgu sądowym, może mieć miejsce tylko w razie bezwarunkowej konieczności (art. 301 § 2 i art. 446 k. p. k.).

Okólniki Nr. 527/BR/22 z dnia 1 maja 1922 r. (Dz. Urz. Nr. 10) i Nr. 1209/II. GS/26 z dnia 14 sierpnia 1926 r. (Dz. Urz. Nr. 17) w sprawie transportu więźniów utraciły moc obowiązującą, a to wobec unormowania tej sprawy wyżej powołanem rozporządzeniem z dnia 25 czerwca 1929 r.

Okólnik Nr. 1543/II. GS/30 z dnia 9 maja 1930 r. (Dz. Urz. Nr. 10) uchylam.

Warszawa, dnia 6 maja 1931 r.

DZIENNIK ROZKAZÓW MINISTERSTWA SPRAW WOJSKOWYCH

z 1 lipca Nr. 19 Rok 1931

227.

B. Og. Org. 2070 Org.

Polowanie wojskowych służby czynnej bez kart łowieckich.

Wobec stwierdzonych wypadków polowania przez wojskowych służby czynnej nieposiadających kart łowieckich, przypominam, że w myśl rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 3 grudnia 1927 roku o prawie łowieckiem (Dz. U. R. P. Nr. 110/27 poz. 934), prawo na polowanie można nabyć jedynie przez uzyskanie karty łowieckiej u właściwej władzy administracyjnej I instancji.

POMORSKI DZIENNIK WOJEWÓDZKI

z 1 lipca Nr. 14 Rok 1931

205.

Zarządzenie Wojewody Pomorskiego

z dnia 18 czerwca 1931 r.

o uprawnieniach Komisarza Rządu w Gdyni jako przedstawiciela Rządu.

Na podstawie art. 65 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11 poz. 86) oraz art. 3 lit. a rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1930 r. o ustroju miasta Gdyni (Dz. U. R. P. Nr. 80 poz. 630) zarządzam za zgodą Ministra Spraw Wewnętrznych, co następuje:

§ 1.

Komisarzowi Rządu w Gdyni przekazuję do odwołania uprawnienia wynikające z art. 10 pkt. 3 i 4, 11, 12 ust. 1, 14 i 24 pkt. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11 poz. 86).

§ 2.

W miejsce powołanych w tych artykułach władz, urzędów i organów podlegających bezpośrednio władzom centralnym wstępują, w myśl art. 65 ust. 2 zdanie ostatnie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia

1928 r., urzędy i organa działające na obszarze miasta Gdyni, a niepodlegające bezpośrednio władzom centralnym.

§ 3.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Nr. Org II 286.

V.

Zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

182.

Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 czerwca 1931 r. w sprawie zmiany nazwy gm. Bobrowniki w powiecie kozienickim, województwie kieleckiem.

Niniejszem zmieniam nazwę gminy Bobrowniki w powiecie kozienickim, województwie kieleckiem na „Bobrowniki nad Radomką".

183.

Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 czerwca 1931 r. w sprawie zmiany nazwy gminy Brwilno w powiecie płockim, województwie warszawskiem.

Niniejszem zmieniam nazwę gminy Brwilno w powiecie płockim, województwie warszawskiem na „Biała".

184.

Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 czerwca 1931 r. o zmianie nazwy gmin wiejskich Dylewo, Nasiadki i Wach w powiecie ostrołęckim, województwie białostockiem.

Niniejszem zmieniam nazwy następujących gmin w powiecie ostrołęckim, województwie białostockiem:

„Dylewo" na „Kadzidło"

„Nasiadki" na „Durlasy"

„Wach" na „Czarnia".

185.

Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 lipca 1931 r. o ustanowieniu składu Wyższej Komisji Dyscyplinarnej przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych na okres trzechletni 1931/1934.

Z dniem 21 lipca 1931 r. wygasają mandaty członków Wyższej Komisji Dyscyplinarnej przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, ustanowionych na okres trzechletni 1928/31.

Wobec powyższego mianuję, w myśl art. 2 ustawy o organizacji władz dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnem (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 165, ex 1922), na następny okres trzechletni od 22 lipca 1931 r. do 21 lipca 1934 r.:

I. Przewodniczącym Wyższej Komisji Dyscyplinarnej przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych:

Dyrektora Departamentu: Władysława Weissbroda.

II. Zastępcami Przewodniczącego tejże Komisji:

Naczelnika Wydziału: Romana Hausnera,

Radcę Ministerjalnego: Włodzimierza Konkolniaka.

III. Członkami wymienionej Komisji:

Dyrektora Departamentu: Henryka Kaweckiego,

Naczelników Wydziałów:

Dr. Henryka Palestra,
Dr. Franciszka Jarnińskiego,
Henryka Suchenka-Sucheckiego,
Aleksandra Hauke-Nowaka,
Antoniego Robaczewskiego,
Władysława Czapińskiego,
Jerzego Adelsteina,
Dr. Witolda Przywieczerskiego,
Dr. Marcina Kacprzaka,
Wacława Sokolewicza,
Stanisława Podwińskiego,

Nacz. Dyrektora Państwowego Zakładu Higjeny w Warszawie: Dr. Gustawa Szulca,

Dyrektora działu w Państwowym Zakładzie Higjeny w Warszawie: Dr. Ludwika Hirszfelda,

Inspektorów ministerjalnych: Seweryna Czerwińskiego, Stefana Stosyka,

Dyrektora Państwowego Zakładu Badania Żywności i Przedmiotów Użytku w Warszawie: Stanisława Zmigroda,

Radców Ministerjalnych:

Dr. Stanisława Tubiasza,
Dr. Henryka Przetakiewicza,
Jerzego Grzymałę-Pokrzywnickiego,
Stanisława Bratkowskiego,
Adama Kuncewicza,
Jerzego Libkind-Lubodzieckiego,
Henryka Brzezickiego,

Antoniego Hebrowskiego,
Leonarda Kowalewskiego,
Stanisława Wiszniewskiego,
Alojzego Jerzego Brzozowskiego,
Dr. Leonarda Kowarskiego,
Aleksandra Klotza,
Tadeusza Teligę,
Stefana Jacuka,
Sławomira Lohmana,
Marjana Sochańskiego,
Henryka Eilego,
Stanisława Pężko,

Referendarzy: Dr. Tadeusza Rakowieckiego,
Jana Białostockiego,
Stefana Pawlaka,
Kazimierza Kohlmana,

Naczelnika Rachuby: Kazimierza Breithaupta,

Asesorów: Marję Sokalównę,
Michała Kiszczyńskiego,
Henryka Samborskiego,
Stefana Szymborskiego,
Karola Kaschnitza,
Bronisława Januszewskiego,

Księgowych: Edmunda Tymińskiego,
Bolesława Krajewskiego,

Adjunktów kancelaryjnych:
Bolesława Bilskiego,
Janinę Wyrębowską,
Stanisławę Grabowską,
Jana Kaczmarka,

Woźnych: Jana Burzę,
Henryka Jabłońskiego
i Wojciecha Buraka.

Równocześnie poruczam, na zasadzie § 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 15 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 990), Radcy Ministerjalnemu Dr. Józefowi Drążkowi-Drawiczowi pełnienie obowiązków Rzecznika Dyscyplinarnego przy Wyższej Komisji Dyscyplinarnej i ustanawiam jako jego zastępców:

Radców min.: Kazimierza Prökla,
Dr. Bronisława Cetisa,
Bolesława Trzebskiego,
Piotra Typiaka,
Alfreda Wotkego,

Referendarzy: Feliksa Chmielowskiego,
Ottona Stabrowskiego,
Wacława Brzezińskiego,
Karola Hubricha,
Tadeusza Jankowskiego,
Stanisława Łaniewskiego,
Witolda Wojnarskiego,
Adama Godlewskiego,
Antoniego Majkowskiego
i Tadeusza Zburskiego.

VI.

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

186.

Okólnik Nr. 116

z dnia 1 lipca 1931 r.

(SF. 5780/1) w sprawie ograniczenia budżetów związków komunalnych.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego).

W związku z trwającem przesileniem gospodarczem, które ma wszelkie cechy długotrwałego kryzysu skrukturalnego, zachodzi konieczna potrzeba wprowadzenia jak najdalej idących oszczędności we wszystkich dziedzinach życia publicznego. Zgodnie z tem w uchwalonym przez Ciała Ustawodawcze budżecie państwowym zastosowana została daleko idąca kompresja wydatków zarówno osobowych, jak i rzeczowych, wynosząca około 15% tegoż budżetu.

Akcja Rządu osiągnie jednakże dodatnie wyniki tylko wówczas, gdy równocześnie przeprowadzone zostaną restrykcje w budżetach wszystkich związków prawno-publicznych, a więc i w budżetach związków komunalnych zwłaszcza, iż związki te korzystają z szeregu tych samych źródeł podatkowych co i Państwo. Poza tem zmniejszenie wydatków związków komunalnych staje się niezbędne również ze względu na konieczność podtrzymania stanu ekonomicznego i zdolności płatniczej ludności.

Aczkolwiek budżety związków komunalnych zostały już naogół uchwalone i zatwierdzone, to jednakowoż wobec zmniejszenia budżetu państwowego, związki komunalne zarówno z powyżej wyłuszczonych względów, jak również z uwagi na koordynację polityki gospodarczej Państwa i samorządu, winny, wzorując się na akcji oszczędnościowej Rządu, niezwłocznie przystąpić do zmniejszenia swych wydatków w tym samym stopniu, w jakim zmniejszone zostały wydatki Państwa.

Celem odpowiedniego zmniejszenia wydatków związki komunalne winny:

1) wstrzymać wszelkie awanse urzędników;

2) ograniczyć do minimum kredyty dyspozycyjne, reprezentacyjne i remuneracyjne;

3) ograniczyć do minimum wszelkie wydatki rzeczowe, jak również wyjazdy i podróże służbowe członków zarządu i pracowników oraz udzielanie subwencyj, subsydjów, zapomóg i zasiłków;

4) zredukować liczbę środków lokomocji, a w szczególności pojazdów osobowych;

5) wstrzymać—z wyjątkiem najkonieczniejszych wypadków — dokonywanie wydatków na umundurowanie pracowników i wszelkie inne zakupy;

6) ograniczyć do minimum wszelkie wydatki na wydawnictwa;

7) kredyty inwestycyjne ograniczyć do najkonieczniejszych wypadków wykańczania inwestycyj już rozpoczętych, znajdującego pokrycie w uzyskanych wpływach nadzwyczajnych;

8) zredukować liczbę biur, wydziałów, zakładów i instytucyj komunalnych w drodze złączenia poszczególnych jednostek administracyjnych, realizujących pokrewne zadania;

9) o ile powyższe oszczędności nie dadzą dostatecznych wyników, należy wówczas przystąpić nawet do likwidowania niektórych agend działalności związków komunalnych, a w szczególności takich, które nie są wyrazem realizacji koniecznych zadań samorządu, jak np. nierentujące się przedsiębiorstwa, kinematografy komunalne i t. p.

Niezależnie od konieczności przeprowadzenia powyższych oszczędności związki komunalne winny kierować się wogóle zasadą, aby wydatki były uskuteczniane jedynie i ściśle w miarę osiąganych wpływów budżetowych, a to w drodze miesięcznych preliminarzy budżetowych.

O powyższem zechce Pan Wojewoda powiadomić niezwłocznie wszystkie związki komunalne, których budżety zostały już zatwierdzone, a odnośnie tych związków komunalnych, których budżety nie zostały zatwierdzone, uwzględnić powyższe wskazówki przy zatwierdzaniu budżetów.

187.

Okólnik Nr. 117

z dnia 30 czerwca 1931 r.

(AP. 5296/1) wyjaśnienie art. 207 K. K z 1903 r. w związku z ustawami z dn. 19.7. 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 372) szczepienie przeciw ospie i z dn. 25.7. 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 402) zwalczanie chorób zakaźnych.

Do

P. P. Wojewodów województw centralnych i wschodnich.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości orzeczenie kompletu całej Izby II (karnej) Sądu Najwyższego z dn 22 III.1930 r. Nr. 2 K. 41/30, dotyczące kompetencji i podstawy materjalnej do karania za przekroczenie przepisów przytoczonych w nagłówku ustaw.

Sąd Najwyższy orzekł, iż na obszarze mocy obowiązującej kodeksu karnego z 1903 r. przekroczenia przepisów ustaw z 19.VII 1919 r. o przymusowem szczepieniu ochronnem przeciwko ospie i z dn. 25.VII.1919 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych oraz innych chorób, występujących nagminnie stanowią przestępstwo z art. 207 K. K. karane sądownie.

Z motywów tego orzeczenia Sądu Najwyższego wynika, że art. 207 K. K. obejmuje niewykonanie ogólnych przepisów o środkach ochrony zdrowia publicznego wogóle (cz. 1) i w szczególe od chorób zakaźnych (cz. 2). Ustawa z 19.VII.1919 r. (poz. 372) przepisuje środki ochrony zdrowia publicznego, ustawa z 25.VII.1919 r. w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych oraz innych chorób, występujących nagminnie, przepisuje również środki ochrony zdrowia publicznego, lecz specjalnie od chorób zakaźnych, a przeto niewykonanie przepisów pierwszej z pomienionych ustaw podpada pod cz. 1 art. 207 K. K., a drugiej pod cz. 2 tegoż art. 207 K. K. Skoro zaś tak, to ściganie tych przestępstw należy do jurysdykcji władzy sądowej, gdyż w obu tych ustawach wyraźnie zaznaczono, że przekroczenia przepisów tych ustaw lub rozporządzeń wydanych na ich podstawie będą karane przewidzianemi w nich karami *tylko o tyle,* „o ile czyn karygodny nie podlega ukaraniu w myśl ogólnych przepisów karnych“.

Umieszczenie tego rodzaju normy karno-administracyjnej ma charakter pomocniczy i stanowi jedynie asekurację na wypadek, gdyby na którymkolwiek z obszarów Rzeczypospolitej przekroczenie tych ustaw nie podlegało ukaraniu w myśl ogólnych postanowień karnych.

Ze względu na doniosłe znaczenie niniejszego orzeczenia Sądu Najwyższego, poddającego sprawy karne, wynikłe na tle przekroczeń przepisów wspomnianych ustaw, a więc i rozporządzeń na ich podstawie wydanych, orzecznictwu sądów, — zechce Pan Wojewoda wydać odnośnym władzom i organom zarządzenia, aby doniesienia karne w tych sprawach kierowały do właściwych sądów.

Jednocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje wykaz rozporządzeń wydanych na podstawie ustawy z dn. 25 lipca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 402), a których dotyczy wyżej przytoczone orzeczenie Sądu Najwyższego:

a) Rozporz. M. Zdr. Publ. z dn. 6.V 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 257) w sprawie przewożenia i ekshumacji zwłok;

b) Rozporz. Min. Zdr. Publ. z 20 IX.1920 r. w przedmiocie zgłaszania zatruć ołowiem, cynkiem, fosforem . . . . . w zakł. przemysł., fabr. i warsztatach (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 652);

c) Rozporz. Min. Zdr. Publ. z 23.I.1922 r. w przedm. przepisów sanitarnych dla hoteli, pok. umebl. i pensjonatów (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 78);

d) Rozporz. Min. Zdr. Publ. z 6.III. 1922 r. o przepisach sanitarnych dla zakładów fryzjerskich i golarskich (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 337);

e) Rozporz. Min. Zdr. Publ z 12.VII.1922 r. o urządzeniu i utrzymaniu zakładów kąpielowych publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 698);

f) Rozporz. Min. Zdr. Publ. z 25.VII.1923 r. w przedmiocie ochrony czystości powietrza w urzędach, biurach, sklepach . . . . . (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 653);

g) Rozporz. Min. Pr. i Op. Społ. z 14.X. 1924 r. w spr. praw i obow. kobiet, karmiących obce niemowlęta (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 876);

h) Rozporz. Min. Spr. Wewn. z 6.XII.1924 r. o obrocie szmatami (Dz. U. R. P. Nr. 8 z 1925 r. poz. 60);

i) Rozporz. Min. Spr. Wewn. i Rolnictwa z dn. 2.II.1925 r. w sprawie zwalczania wścieklizny u ludzi i zwierząt (Dz. U. R. P. Nr. 20 z 1925 r. poz. 145);

j) Rozporz. Min. Spr. Wewn. i Nadzwycz. Kom. do walki z epidemjami z 13.III.1926 r. w sprawie dezynfekcji hoteli, pokojów umebl. i pensjonatów (Dz. U. R. P. Nr. 27 1926 r.).

188.

Okólnik Nr. 118

z dnia 1 lipca 1931 r.

(OL. 4478/1) w sprawie konferencyj organizacyj technicznych w Genewie z udziałem ekspertów polskich.

Do

P. P. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, wszystkich urzędników referujących w Min. Spraw Wewn., Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych na podstawie sprawozdania Delegacji R. P. w Genewie, zwróciło uwagę, że w czasach ostatnich zbierają się często w Genewie konferencje wielu organizacyj technicznych, w których biorą udział również eksperci polscy; eksperci ci jednak nie starają się o nawiązanie z Delegacją R. P. kontaktu, niezbędnego dla ciągłości i jednolitości naszego postępowania na terenie genewskim.

Wobec powyższego, na skutek okólnika Nr. 26 z dn. 22.IV 1931 r. Pana Prezesa Rady Ministrów, zarządzam aby:

1) urzędnicy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz innych urzędów mnie podległych, wyznaczeni jako eksperci na zebrania jakiejkolwiek organizacji technicznej do Genewy, lub wogóle zagranicę, niezwłocznie nawiązywali po przybyciu na miejsce w delegacji oznaczone, kontakt z przedstawicielstwem R. P. i utrzymywali go przez cały czas trwania konferencji;

2) delegowani eksperci mają porozumiewać się z przedstawicielstwem we wszystkich sprawach o charakterze politycznym;

3) instrukcje udzielane tym ekspertom, oraz sprawozdania przez nich składane, mają być w dwóch egzemplarzach przesyłane Ministerstwu Spraw Zagranicznych.

Zarządzenie niniejsze należy wprowadzić do Regulaminu jako § 141 a.

189.

Okólnik Nr. 119

z dnia 3 lipca 1931 r.

(Nr. Wojsk. 983/2) o legitymacjach wojskowej służby geograficznej.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Wobec wątpliwości, jakie nasunęły się w pewnym konkretnym wypadku, co do tego, jak ma wyglądać legitymacja wojskowej służby geograficznej w związku z okólnikiem Nr. 56 z dn. 11.IV 1930 r. Nr. Wojsk. 721/1 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1188), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła załączony wzór tej legitymacji do wiadomości, jako załącznik do powołanego wyżej okólnika.

Załącznik do okólnika M. S. Wewn. Nr. 56 z dn. 11.IV 1930 Nr. Wojsk. 721/1.

LEGITYMACJA

Wojskowej Służby Geograficznej Nr...........

Imię i nazwisko..........
Stopień wojskowy..........

Str. 3

Funkcja..........
jest upoważniony do..........
na obszarze województw..........
w czasie od dnia.......... 193.....r.
do dnia.......... 193.....r.

Warszawa, dnia.......... 193.....r.

Szef Wojskowego Instytutu Geograficznego

Kreutzinger

pułkownik

Niniejsza legitymacja upoważnia:

a) do wykonywania pomiarów wzdłuż linii kolejowych i w obrębie objektów kolejowych, po uprzedniem zawiadomieniu właściwego na-

czelnika Oddziału Drogowego, z zastrzeżeniem jednak ścisłego stosowania się do obowiązujących przepisów kolejowych

Str. 4.

b) do przejazdu osobistego pociągami pospiesznemi, osobowemi i towarowemi, a przydzielonych szeregowych pociągami osobowemi i towarowemi za biletami według taryfy wojskowej; przewożenia bagażu według stawek taryfy wojskowej oraz przewożenia w charakterze bagażu ręcznego precyzyjnych instrumentów mierniczych w należytem opakowaniu na następujących odcinkach kolei państwowych:

....

....

....

Str. 5.

W celu ułatwienia wyżej wymienionemu wykonywania powierzonych mu z ramienia Ministerstwa Spraw Wojskowych prac pomiarowych, nakazuje się władzom wojskowym i cywilnym, zarówno państwowym (prócz urzędów kolejowych), jak i samorządowym (tym ostatnim w zleconym zakresie działania) okazywać najdalej idącą pomoc w dostarczaniu za zapłatą według taryfy lub cennika rządowego

a) kwater i pomieszczeń dla oficera kancelarji i przydzielonych do niego szeregowych i koni,

b) wyżywienia dla ludzi i koni,

c) środków lokomocji (Dziennik Ustaw Rzplitej Nr. 82 poz. 613 z dn. 4.XII 1921 r.),

d) świeżego materjału budowlanego z najbliżej położonych lasów, jak rządowych tak i prywatnych, nadającego się do budowy sygnałów i wież triangulacyjnych.

Str. 6.

Władze cywilne i wojskowe, znajdujące się na danym obszarze prac pomiarowych, winny niezwłocznie dostarczyć wymienionemu wyżej właścicielowi tej legitymacji na każde żądanie dokładnych danych statystycznych, niezbędnych dla sporządzenia opisów wojskowo-geograficznych kraju, jak również obowiązane są dopuszczać do badania i użytkowania posiadanych materjałów pomiarowych, a mianowicie: map katastralnych i hipotecznych, szkiców, planów lasów i miast, projektów i planów regulacji rzek, wód i t. p.

Str. 7.

Ponadto władze wojskowe w przejazdach ponad 100 klm. obowiązane są wydawać rozkazy wyjazdu na pisemne zapotrzebowania wyżej wymienionego, jednak tylko w granicach obszaru, określonego na stronie 3 niniejszej legitymacji.

Warszawa, 9.III 1929.
L. dz. 3729/GM.II/29.

W imieniu Ministra Spraw Wojskowych
I Wiceminister
(—) *Daniel Konarzewski*

Warszawa, 12.III 1929.
L. dz. 2202/leg. 29.

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Sławoj-Składkowski*

Za zgodność:
Szef Wojskowego Instytutu Geograficznego
(podpis)

190.

Okólnik Nr. 120

z dnia 3 lipca 1931 r.

(Wojsk. 619/9) o uzupełnieniu okólnika Nr. 99 z dnia 11.VI 31 r. Nr. Wojsk. 619/6 w sprawie stosunku do służby wojsk. b. obywateli b. imperjum rosyjskiego.

Do

P.P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W ustępie czwartym okólnika Nr. 99 z dn. 11 czerwca 1931 r. Nr. Wojsk. 619/6, punkty 2 i 3 uzupełnia się: punkt 2 wyrazami: „i wizy pobytowej do odwołania“, zaś punkt 3 wyrazami: „i wizy uzupełniającej terminowej“.

191.

Okólnik Nr. 121

z dnia 4 lipca 1931 r.

(AP. 4929/2) w sprawie wymierzania kar za przestępstwa łowieckie.

Do

P.P. Wojewodów z (wyjątkiem śląskiego).

Ministerstwo Rolnictwa zawiadomiło Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, iż niejednokrotnie stwierdziło, że orzecznictwo karno-administracyjne w sprawach łowieckich w poszczególnych powiatach jest bardzo niejednolite, chociaż ani warunki miejscowe, ani inne względy nie przemawiają za taką rozbieżnością przy wymiarze kar. Niektóre powiatowe władze admin. ogólnej zdają się nie doceniać szkodliwości, jakie dane przestępstwo stanowi w dziedzinie ochrony zwierzyny, inne — i to częstokroć bezpośrednio sąsiadujące, wymierzają nawet za

lekkie wykroczenia kary bardzo surowe. Takie różnice w postępowaniu są wysoce niepożądane, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa podaje zatem poniżej wytyczne, mające na celu skoordynowanie i ujednostajnienie polityki i postępowania w sprawach przekroczeń łowieckich. Ministerstwo zaznacza jednak, że oczywiście ocena rodzaju i wysokości kary należy zawsze do władzy orzekającej, która w każdym poszczególnym wypadku obowiązana jest brać pod uwagę wszystkie okoliczności, mogące wpłynąć na wymiar kary, na co Ministerstwo Spraw Wewnętrznych niejednokrotnie zwracało uwagę (okólnik Nr. 88 z dn. 25 kwietnia 1929 r. okólnik Nr. 8 z 21 stycznia 1930 r. — Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 467 i 481 i t. d.).

Przytoczone wytyczne są zatem wskazówką jaką wagę z reguły należy przywiązywać do poszczególnych postanowień przepisów prawa łowieckiego i mają na celu umożliwienie jednolitej oceny doniosłości szkodliwości w dziedzinie ochrony zwierzyny wykroczeń przeciw tym przepisom.

Z pośród przestępstw łowieckich szczególną uwagę zwracać należy na kłusownictwo i wnykarstwo, które w najdotkliwszy sposób wpływają na stan racjonalny ochrony zwierzyny łownej oraz powodują poważne straty dla kraju. Za przestępstwa te należy też w zasadzie wymierzać kary nie niższe od połowy maksymalnej kary, przewidzianej w prawie łowieckiem. W razie powtórzenia przestępstwa należy z reguły stosować areszt. Za inne wykroczenia należy orzekać kary stosownie do ich ważności, na którą wskazują między innemi maksymalne wysokosci kar, przewidziane w poszczególnych artykułach prawa łowieckiego, przyczem zwracać należy szczególną uwagę na ochronę rzadkich zwierząt specjalnie w prawie łowieckiem wymienionych.

W zakończeniu Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podkreśla jednak obowiązek władz admin. ogólnej ścisłego stosowania się nadal do wytycznych wymienionych powyżej okólników, biorąc przytem pod uwagę przeżywany obecnie przez kraj ciężki kryzys ekonomiczny.

192.

Okólnik Nr. 122

z dnia 4 lipca 1931 r.

(OP. 18187/20) o wypełnianiu kart ewidencyjnych i kwalifikacyjnych.

Do

P P. Wojewodów, Komisarza Rządu w Warszawie, Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach i P. P. Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu.

Celem uchylenia wątpliwości, mogących się nasunąć przy wypełnianiu kart ewidencyjnych i kwalifikacyjnych w myśl instrukcji, załączonej do okólnika Nr. 48 z dnia 30 marca 1931 r., P. Prezes Rady Ministrów okólnikiem z dnia 1 lipca 1931 r. Nr. 46/8717-IV Org., wyjaśnił co następuje:

I. Karty ewidencyjne.

Rubr. 5a). Jeżeli funkcjonarjusz państwowy miał w służbie przerwę — należy podawać datę *ostatniego* wstąpienia do służby według art. 14 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Rubr. 6b). Podaje się czas służby kontraktowej w Panstwie Polskiem, zaliczonej do czasu służby w rozumieniu art. 14 ustawy o państwowej służbie cywilnej. Podobnież w razie przerwy w służbie podaje się czas poprzedniej służby (prowizorycznej i stałej), zaliczany do czasu służby w rozumieniu art. 14 ustawy o państw. służbie cywilnej w trybie przywrócenia praw utraconych (art. 64 tejże ustawy).

O ile w wyjątkowych wypadkach czas ten został zaliczony również i do wysługi emerytalnej—uczynić w nawiasie odpowiednią adnotację.

Rubr. 5c). Należy tu podać czas takiej służby w b. państwach zaborczych, która ze względu na swój charakter (stały, etatowy i t. p.) liczyła się według ustaw danego państwa do wysługi emerytalnej. Należy tu także i służba wojskowa, o ile była bezwzględnie policzalna do wysługi emerytalnej (np. służba w charakterze wojskowego zawodowego).

Również należy tu podawać czas służby publicznej w b. państwach zaborczych, nie mającej charakteru państwowej, lecz zapewniającej normalnie prawa emerytalne, jako to: galicyjska służba krajowa, służba w miastach Galicji o odrębnym statucie, służba na kolejach państwowych i t, p.

Rubr. 5d). Podawać: 1) maximum czasu zaliczalnego w myśl art. 97 ustawy emerytalnej i 2) czas ewentualnie zaliczony w myśl art. 98 tej ustawy.

W ten sposób rubryka 5 obejmuje następujące dane o funkcjonarjuszu:

pod a) cywilną służbę państwową polską od czasu ostatniego do niej wstąpienia w charakterze publiczno-prawnym,

pod b) poprzednią cywilną służbę państwową polską, zaliczoną do wysługi lat i takąż służbę kontraktową,

pod c) służbę w państwie zaborczem o charakterze publiczno-prawnym,

pod d) taką służbę samorządową i pracę zawodową, którą obowiązujące ustawy uprzywilejowały ze względu na pewien jej związek ze służbą pełnioną w Państwie Polskiem.

Natomiast rubryka tu nie da w każdym wypadku odpowiedzi na pytanie, ile dany funkcjonarjusz posiada czasu, policzalnego bezwzględnie do wysługi emerytalnej, ustalenie bowiem tego czasu zależy od innych jeszcze okoliczności i warunków, określanych w ustawie emerytalnej.

Rubr. 21). Celem ułatwienia orjentacji w danych, wskazanych w tej rubryce należy ją podzielić na dwie części, oznaczone a) i b).

Pod a) wpisywać tylko dane, dotyczące pokrewieństwa i powinowactwa z osobami, pozostającemi w służbie w dziale Min. Spraw Wewnętrznych lub dane co do zajmowania przez męża, względnie żonę stanowiska w służbie państwowej, względnie samorządowej, albo pobierania ze Skarbu Państwa uposażenia; pod b) zaś wpisywać specjalne dane, lub trwałe charakterystyki, dotyczące funkcjonarjusza.

Dane w rubrykach 7 i 21 a) wpisywać ołówkiem.

II. Karty kwalifikacyjne.

Oceny urzędników, podległych kwalifikowaniu przez komisje kwalifikacyjne (t. j. od XII do VI stopnia służbowego włącznie za okresy od roku 1921 do roku 1924, a od XII do VII stopnia służbowego włącznie za okresy następne) powinny być wpisywane do rubryki 2 karty kwalifikacyjnej pod punktem a) zgodnie z „opisaniem kwalifikacyjnem". Jeżeli jednak oceny zawarte w „tabeli kwalifikacyjnej", są czy to dokładniejsze, czy odmienne od ocen, zawartych w opisaniu kwalifikacyjnem", za podstawę wpisu do karty kwalifikacyjnej przyjąć należy „tabelę kwalifikacyjną".

Tych samych zasad trzymać się należy przy wpisywaniu charakterystyk, przewidzianych w rubryce 2 punkt b).

193.

Okólnik Nr. 123

z dnia 7 lipca 1931 r.

(Wojsk. 1078/1) w sprawie udzielania odroczeń służby wojsk. lub przesunięć terminu stawiennictwa do poboru w kraju osobom nieodpowiadającym warunkom § 3 rozp. M. W. R. i O. P. (Dz. U. R. P. Nr. 34, p. 315).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zauważyło, że Konsulaty Polskie zagranicą i władze administracji ogólnej popełniają zasadniczy błąd przy rozpatrywaniu spraw o odroczenie służby wojskowej lub o przesunięcie terminu stawiennictwa przed komisją poborową w kraju osobom studjującym zagranicą, które nie mogą wykazać się świadectwem dojrzałości szkoły polskiej lub ukończeniem, co najmniej 6 klas szkoły średniej lub równorzędnej w Polsce i ulg tych udzielają w myśl § 255 lub § 294 rozp. wykon. do U. W. lecz wbrew postanowieniu § 3 rozporządzenia Min. Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dn. 26.III. 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 315).

Przypominając zatem treść powołanego wyżej § 3 rozp. Min. Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że posiadanie zagranicznego świadectwa dojrzałości nie jest równoznaczne z ukończeniem sześciu klas szkoły średniej, gdyż nawet w razie zasadniczego uznania takiego świadectwa przez Min. Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego posiadacz jego powinien składać egzaminy z przedmiotów polonistycznych.

Wobec tego obywatele polscy studjujący zagranicą, posiadający zagraniczne świadectwa dojrzałości, nie mogą uzyskać odroczenia służby wojskowej lub przesunięcia terminu stawiennictwa przed komisją poborową w kraju, gdyż nie czynią zadość wymaganiom § 3 powołanego wyżej rozp. Min. Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Okólnik niniejszy ma związek z okólnikiem Nr. 220 z dn. 12.XI 1928 r. Nr. Wojsk. 1210/7 (Zbiór Zarządzeń Min. Spraw Wewnętrznych str. 1601) i jest jego uzupełnieniem oraz — pośredni związek z pismem okólnem z dn. 9.IV 1931 r. Nr. Wojsk. 539/2.

194.

Okólnik Nr. 124

z dnia 8 lipca 1931 r.

(Z. H. 1158/31) w sprawie tabeli orzeczeń lekarzy francuskich przy ustalaniu stopnia niezdolności do pracy.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Jak wynika z załączonej kopji pisma Ministerstwa Spraw Zagranicznych z dnia 13 marca 1930 r. L. K. I. 1967/30 w sprawie rewizji rent, Konsulaty R. P., czynne we Francji, zauważyły, że zarówno Towarzystwa Ubezpieczeniowe, jak i sądy francuskie odnoszą się z pewną nieufnością do orzeczeń lekarzy polskich z powodu powierzchownego ujęcia tych orzeczeń, zwłaszcza w porównaniu do świadectw, wydanych w analogicznych sprawach przez lekarzy francuskich.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych na skutek zwrócenia się doń Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z tem Ministerstwem przypomina zarządzenie swoje z dnia 13 grudnia 1927 r. L. Z. O. 7041/27 (str. 664 p. 8 Zbioru Zarz. Min. Spraw Wewn. Cz. I r. 1931) w sprawie oceny stanu zdrowia i zdolności do pracy osób, badanych przez lekarzy urzędowych, i zarządza ponownie, ażeby lekarze ci w zaświadczeniach, określających stan chorobowy lub zniekształcenie, wywołane wypadkiem przy pracy, i stopień utraty zdolności zarobkowania, liczyli się z ważnością takich świadectw dla zainteresowanych osób oraz władz i ażeby zwracali

szczególną baczność na konieczność dokładnego opisania stanu chorego, czy poszkodowanego, na ścisłość skonstruowania opartych na tym opisie orzeczeń opinjodawczych i wszechstronnego ich uzasadnienia.

Nie należy przytem stracić z oczu zewnętrznej formy wydanego świadectwa, która nie powinna obniżać jego autorytatywnego znaczenia.

Dla oceny stopnia niezdolności do pracy załącza się tabelę orzeczeń lekarzy francuskich.

MINISTERSTWO
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Departament Konsularny.
Wydział K. I.
Warszawa,
dnia 13 marca 1930 roku.

Odpis.

—o—

Wasza data I N
Nasz. Nr. K. I. 1967/30.

W sprawie rewizji rent, świadectwo lekarskie.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych komunikuje, że do Konsulatów R. P. we Francji zwracają się niejednokrotnie bądź francuskie Towarzystwa Ubezpieczeniowe, bądź też sami zainteresowani petenci, przebywający w Polsce, z prośbą o pomoc w przeprowadzeniu rewizji rent, wypłacanych z tytułu nieszczęśliwego wypadku przy pracy.

Przy postępowaniu rewizji rent Konsulaty zauważyły, że zarówno T-wa Ubezpieczeniowe, jak i sądy francuskie odnoszą się z pewną nieufnością do orzeczeń lekarzy polskich prywatnych lub sądowych.

Zaznaczyć przytem należy, że nieufność ta nie jest powierzchowna i ma pewne podstawy. Mianowicie lekarz sądowy francuski bada dokładnie ranę i szczegółowo opisuje — wyciąga konkluzje ścisłe i oparte na argumentach medycznych. Orzeczenie jego i co do formy i co do istoty przedstawia się bardzo poważnie. W wypadku ran skomplikowanych eksperci francuscy składają nieraz w sądach do pewnego stopnia prawdziwe prace naukowe (Dr. Leboucher w Cean złożył podobny raport w sprawie jednego robotnika polskiego).

Przeciwnie, świadectwa lekarzy polskich nie wytrzymują porównania ani co do formy, ani co do treści, pisane zazwyczaj nie na blankietach, lecz na zwyczajnych kawałkach papieru, w kilku wierszach; świadectwa lekarzy polskich ograniczone są do skonstatowania rany i określenia jej procentem nieco wyższym od procentu ustalonego przez lekarza francuskiego. Powiedzenie kategoryczne, jak to lekarze polscy czynią, że „robotnik X ranny we Francji, poniósł uszkodzenie . . . ., co wynosi . . . procent“, nie przedstawia żadnej wartości i nie daje najmniejszej podstawy prawnej dla delegata Konsulatu do poważnej dyskusji z przeciwnikiem w sądzie w dzień rozprawy. Podając powyższe do wiadomości, Ministerstwo Spraw Zagranicznych prosi Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej o wydanie odpowiednich zarządzeń, aby lekarze polscy tak pod względem treści, jak i formy zwrócili baczniejszą uwagę na wydawanie orzeczeń, mających służyć za podstawę do rewizji rent w zagranicznych instancjach sądowych.

ZESTAWIENIE,

dotyczące redukcji zdolności do pracy, wynikłej z nieszczęśliwych wypadków.

Uprzedzamy jednak, że stopnie te zostały ustalone przez zwyczaj sądowy i nie mają charakteru obowiązującego.

Członki górne.

Utrata dwu górnych członków (dwu rąk)—absolutna niezdolność do pracy.
Renta wynosi dwie trzecie zmniejszonego zarobku.

Prawa ręka.

	Procent
Utrata całego prawego ramienia	80
Utrata prawego ramienia poniżej łokcia	70
Utrata całej prawej ręki	65
Sparaliżowanie łopatki prawej	50—60
Utrata kciuka	25
Utrata palca wskazującego	15
Utrata palca serdecznego	10
Utrata palca średniego	12
Utrata małego palca	6—8
Utrata jednej części u innych palców (prócz małego palca)	4—6

Lewa ręka.

Utrata całego lewego ramienia	65
Utrata lewego ramienia ponad łokieć	55—60
Sparaliżowanie łopatki lewej	40—60
Utrata całej lewej ręki	55
Utrata kciuka	20
Utrata palca wskazującego	12
Utrata palca średniego	10
Utrata palca serdecznego	8
Utrata palca małego	5
Utrata jednej części u innych palców (prócz palca małego)	4—5
Utrata jednej części kciuka	12

Części dolne.

Utrata dwu części dolnych (dwu nóg)	90
Utrata nogi powyżej kolana	70
Skrócenie nogi o więcej niż 5 ctm.	25—35
Utrata nogi poniżej kolana	60
Skrócenie nogi o mniej niż 5 cm. (zależy od stopnia skrócenia)	
Utrata wielkiego palca u nogi	25
Utrata wszystkich palców u nogi	25
Utrata stopy	50
Utrata jednego palca u nogi	5

Różne.

Utrata obu oczu — absolutna niezdolność do pracy.	
Utrata jednego oka	25—33
Osłabienie słuchu jednego ucha	do 15
Przepuklina	10

Głuchota obu uszu	45—60
Osłabienie słuchu obu uszu	5—30
Głuchota jednego ucha	15—25
Osłabienie słuchu jednego ucha	15

195.

Okólnik Nr. 125

z dnia 10 lipca 1931 r.

(OP. 18917/1) w sprawie wypłaty odszkodowania zredukowanym pracownikom kontraktowym i funkcjonarjuszom prowizorycznym.

Do

P.P. Wojewodów, Komisarza Rządu w Warszawie, Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach i P.P. Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu.

W celu utrzymania równowagi budżetów miesięcznych Ministerstwo Skarbu pismami okólnemi z dnia 30 czerwca 1931 r. L. D. III. 1643/1/31 i z dnia 3 lipca 1931 r. L. D. III. 1669/1/31 zarządziło, ażeby w razie redukcji personelu redukcja pracowników kontraktowych i funkcjonarjuszów prowizorycznych była przeprowadzana w drodze *wypowiadania służby* na trzy miesiące i ażeby funkcjonarjuszom (pracownikom kontraktowym), z któremi w ten sposób rozwiązuje się stosunek służbowy, wypłacać przypadające im uposażenie (wynagrodzenie) przez trzy miesiące z rzędu w wysokości uposażenia (wynagrodzenia) miesięcznego, nie zaś w całości za wszystkie trzy miesiące naraz.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje powyższe do wiadomości i stosowania w uzupełnieniu okólnika swego Nr. 185 z dn. 15.X 1930 r. (Zbiór Zarządzeń Min. Spr. Wewn. str. 1554 poz. 27), zaznaczając równocześnie, że wymienione w tym okólniku doliczanie 15% dodatku miesięcznego zostało uchylone rozporządzeniem Rady Ministrów z dn. 10.V 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 232).

Jeżeli w umowie o pracę przewidziano inny, niż trzymiesięczny termin wypowiedzenia, winien być oczywiście zachowany termin zgodnie z umową.

196.

Okólnik Nr. 126.

z dnia 9 lipca 1931 r.

(SG. 2103/2) w sprawie pobierania diet przez kierowników względnie dyrektorów kas za udział w posiedzeniach zarządów kas.

Do P. P. Wojewodów.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, iż w niektórych komunalnych kasach oszczędności kierownicy względnie dyrektorzy kas pobierają diety za udział w posiedzeniach zarządów kas.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Min. Skarbu uważa tego rodzaju postępowanie za niewłaściwe, a to z następujących powodów:

Zarówno kierownicy biur, jak i dyrektorzy kas są w zasadzie stale płatnymi funkcjonarjuszami kas i z tytułu swego stanowiska, nawet w tym wypadku, gdyby nie byli członkami zarządu, powinni brać udział w posiedzeniach zarządu, celem udzielania potrzebnych wyjaśnień.

Przepis § 8-ego ustęp 6-ty, zdanie 2-gie rozporządzenia wykonawczego z dnia 26 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 424), pozwalający wybierać na członków i naczelników zarządów kas również płatnych kierowników biur i dyrektorów komunalnych kas oszczędności, miał na celu:

1) wprowadzenie do zarządu kas czynnika fachowego i sharmonizowanie działalności zarządu z działalnością bezpośrednich kierowników kas,

2) obniżenie kosztów administracji kas przez wprowadzenie do ich zarządu płatnych już i tak z tytułu swego urzędu funkcjonarjuszów kas.

Wspomniane skoordynowanie czynności członków zarządów i kierowników kas przy równoczesnem obniżeniu kosztów administracyjnych jest dla racjonalnej gospodarki w kasach bardzo pożądanem, a w mniejszych kasach wręcz koniecznem.

Zupełnie przeciwne intencji powyżej przytoczonego przepisu jest natomiast wyznaczanie stale płatnym kierownikom biur i dyrektorom kas, jako członkom zarządu, jeszcze specjalnych diet za udział w posiedzeniach zarządu; wtedy bowiem nie może być już mowy o obniżeniu kosztów administracyjnych kasy, a więc o osiągnięciu tej oszczędności w gospodarce kasy, o osiągnięcie której przy wydaniu wspomnianych przepisów właśnie chodziło.

Wobec powyższego należy więc uważać uchwały rad kasy, wyznaczające takie diety dla wspomnianych funkcjonarjuszów kas za niewłaściwe. Przyczynić się mogą one tylko do podrożenia administracji kasy, a tem samem — wbrew zasadniczemu posłannictwu kas—do podrożenia kredytu, udzielanego przez te kasy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę o zwrócenie baczniejszej uwagi na tego rodzaju niewłaściwe uchwały. W wypadku powzięcia wiadomości o uchwaleniu takich diet, zechce Pan Wojewoda wystąpić energicznie, na zasadzie przysługujących Mu uprawnień, przeciw takim nieprawidłowościom przez wydanie odpowiednich zarządzeń celem ich usunięcia. Zarządzenia te polegać powinny przedewszystkiem na natychmiastowem zawieszeniu wykonania takich uchwał a następnie na kategorycznem zażądaniu ich reasumpcji przez odnośny organ kasy.

197.

Okólnik Nr. 127

z dnia 11 lipca 1931 r.

(OL. 2109/4) o podziale czynności — uzupełnienie.

Do P. P. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów i wszystkich urzędników Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Szczegółowy podział czynności Wydziału OL., podany w załączniku do okólnika Nr. 18 z 21 stycznia 1927 r. w sprawie podziału czynności uzupełniam następująco.

„5 a) nadzór nad wykonywaniem przez wojewodów i starostów uprawnień z art. 10 — 26 oraz 65 i 66 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dn. 19.I 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej z wyjątkiem konkretnych spraw wynikających z postanowień art. 15 i 16 których załatwianie należy do Wydziału Społeczno-Politycznego, oraz z art. 18, należących do Wydziału Bezpieczeństwa".

198.

Okólnik Nr. 128

z dn. 4 lipca 1931 r.

(OL. 4528/1) o zasięganiu opinij o kandydatach do służby pocztowo-telegraficznej.

Do P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Ministerstwo Poczt i Telegrafów zwróciło się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z prośbą o wydanie zarządzenia, aby P. P. Wojewodowie (P. Komisarz Rządu) na wniosek poszczególnych Dyrekcyj Poczt i Telegrafów, wydawali *opinje o wszystkich kandydatach do służby pocztowo-telegraficznej,* bez względu na to, czy chodzi o kandydatów na funkcjonarjuszów stałych, czy też niestałych.

Podzielając całkowicie argumentację i stanowisko Ministerstwa Poczt i Telegrafów w tej sprawie, polecam P. P. Wojewodom (P. Komisarzowi Rządu) zastosować się do życzenia Ministerstwa Poczt i Telegrafów.

Sprawy opinij o kandydatach do służby pocztowo-telegraficznej zechcą P. P. Wojewodowie (P. Komisarz Rządu) załatwiać w tym samym trybie, jak inne wnioski o opinję z art. art. 15 i 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19.I. 1931 r.

199.

Okólnik Nr. 129

z dnia 13 lipca 1931 r.

(SF. 3294/4) w sprawie wymiaru, poboru i ściągania przez gminy danin komunalnych na rzecz powiatowych związków komunalnych.

Do P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego).

Niektóre powiatowe związki komunalne nakładają na gminy wiejskie i miejskie, niewydzielone z powiatowych związków komunalnych, obowiązek wymiaru, poboru i ściągania samoistnych danin komunalnych, w szczególności specjalnych opłat drogowych, nie przyznając gminom za te czynności żadnego odszkodowania.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Według przepisu p. 1 art. 43 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 roku o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747)—wymiar i pobór samoistnych podatków komunalnych uskutecznia zarząd związku komunalnego, lub organ, przez ten zarząd upoważniony. Z przytoczonego przepisu wynika, że zasadniczo wymiar i pobór powiatowych samoistnych danin komunalnych powinny uskuteczniać bezpośrednio wydziały powiatowe i że wydziały powiatowe mogą poruczyć te czynności gminom wiejskim i miejskim, niewydzielonym z powiatowych związków komunalnych, tylko za ich zgodą i po uprzedniem osiągnięciu porozumienia co do wysokości odszkodowania za odnośne czynności. Natomiast o ile chodzi o ściąganie nieuiszczonych we właściwym terminie powiatowych samoistnych danin komunalnych, to już Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu wyjaśniło w p. 10 okólnika z dnia 19 lutego 1927 roku Nr. 43 — SF. 842/27 (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 179) w sprawie specjalnych opłat drogowych, że na podstawie przepisu p. 2 art. 55 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych — powiatowe związki komunalne mają prawo nałożyć na gminy wiejskie i miasta, niewydzielone z powiatowych związków komunalnych, obowiązek przymusowego ściągania wyżej wymienionych danin, t. zn. gminy nie mogą odmówić przyjęcia takiego obowiązku. Jednak i w tym wypadku należy się gminom za odnośne czynności odszkodowanie, którego wysokość powinna być ustalona w drodze porozumienia gminy z powiatowym związkiem komunalnym.

Przy regulowaniu sprawy sposobu i wysokości odszkodowania za wykonywane przez gminy czynności, związane z wymiarem, poborem i ściąganiem danin powiatowych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu zaleca wzorować się na zasadach, ustanowionych w art. 43 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych względnie w § 11 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 grudnia 1926 r. wydanego w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych i Spraw Wojskowych w celu wykonania ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. z r. 1927 Nr. 12, poz. 95).

Powyższe należy zakomunikować interesowanym związkom komunalnym.

Drukarnia Policyjna, Warszawa, Długa 38.